

ухото; и за онзи, който знае да слуша, може да чуе дивна пѣсенъ, позната само на добруджанеца.

Пѣтя се мѣрка тамъ нѣкъде отъ къмъ далеченъ градъ, сякашъ проврѣлъ се изъ подъ земята и като литнала змия се протѣга презъ безкрайни равнини и се губи къмъ тъмнѣещи северъ; край него се издигатъ телеграфни стълбове, съ посивѣли жици и като безмълвна стража, се редятъ единъ следъ други изправени, замислени. вгледани нѣкъде въ безкрая, вслушани въ невнятната пѣсенъ на жицитѣ, които винаги нѣщо мълвятъ, нѣщо пѣятъ и носятъ вести. Небе, стърнища и телеграфни стълбове съ посивѣлитѣ жици и бѣлналия се царски друмъ — ето Добруджа следъ жѣтва.

За хората на планината, свикнали съ кждравитѣ висини на Балкана, съ неговитѣ проломи и чуки, джбрави и долове — равнинитѣ на Добруджа ги изморяватъ. Ала за добруджанеца — равнината е неговата стихия. Добруджанецътъ не може безъ равнината, както рибата не може безъ вода и птицитѣ безъ просторъ.

Петъръ Габара е синъ на равна Добруджа и срѣдъ нейнитѣ равнини той е щастливецъ.

И сега кога той чакаше да се зададатъ гоститѣ, духътъ му окриленъ, се носѣше по шеметни равнини и не забеляза, кога младитѣ сж се прѣснали по синура, край пѣтя, лилява неувѣхна да бератъ и не видѣ, че сестра му бѣ постлала черга на слога и подъ чадѣра бѣ заключомала.

Вперилъ погледъ по пѣтя да зърне, кога ще се зададе файтона, той слушаше пѣсенъта на телеграфнитѣ жици, опиваше го мълчанието на пожънатитѣ ниви, милваше го лазура на ведрото небе, галѣха го златнитѣ вечерни зари на слънцето и бѣ забравилъ, че съ него има и други хора.

И първи той зърна, кога изпъкна въ далечинитѣ файтонъ.